

j714

JA

# Spøkelsehuset

En dag ettermiddag i juleferien. Jeg og beste vennen min Rabbia så ut av vinduet. Snøen hadde dekket som en fjell, og trærne og huset og andre ting rundt var dekket av snø. Jeg og Rabbia syns at det er koslig å se at landskapet er hvitt og at det skinner.

Jeg og Rabbia tenkte at vi kunne tra på en tur ute. Jeg spurte moren min jeg fikk lov til det, men hun sa ja men kom innom kl. 20:00.

Jeg tok på to ulle sokker for jeg ikke skal fryse og jakke, skjerf, hansker, støvler og bobblebukse.

Da for vi klare og gikk ut vi begynte og gå. Rabbia begynte og fortelle hva Agadir gjorde på Koranskolen mens vi gikk.

- Agadir var en jente som gikk på koranskole med meg. Vi hadde time og læreren leste ei bok om Mohammed, mens han gikk frem og tilbake og Agadir orket ikke og høre på hun hadde en bananskall i hånda. Hun kastet ned på gulvet. Ingen oppdaget det bare jeg. Læreren så ikke bananskallen så lå på bakken, Han trakk på den da begynte han gli og da falt han ned.

Alle begynte å le og han ble så sinna at han skulle spørre hvem som hadde gjortte, men det ringte fordi timen er over, fortalte Rabbia.

Jeg og Rabbia begynte bare le. Men når jeg så venstre og høyre så har vi kommet et sted jeg eller Rabbia ikke hadde sett. Jeg hadde ikke med mobiltelefon, men Rabbia sin er tom for batteri. Det var mørkt og kald. Det blir skumlere og jeg begynte å skjelve. Så oppdaget vi en stort gammel hus. Rabbia tenkte at vi kan låne telefon som vi kan ringe foreldrene vår. Vi gikk nærmere og nærmere vinduet var ødelaggt døra var opent og det så ut som ikke noen bor her lenger. Jeg og Rabbia gikk in i huset. Plustlig låste døra seg og jeg løp for åpne den men er låst. Det er mørkt og stille.

- Nå er vi inne stengt! roper jeg.
- Hva skal vi gjøre nå! hvisker Rabbia.
- Vi prøver å skjekke om at det er mere ut gangsdør her! svarte jeg.

Vi delte oss i to jeg gikk høyre og Rabbia gikk venstre. Jeg gikk om i loftet da jeg åpnet en kleskap

j 714  
ja

som lå der. Pludselig dukket det en spøkelse. Jeg ble så redd at jeg skrek.

- Hjelp!, hjelp!, skrek jeg.

Pludselig hørte jeg andre siden.

- Hjelp meg Nivetha!, hjelp meg!, hylte Rabbia.

Jeg løp ned og Rabbia løp av den andre siden vi kom av midten av huset.

Spøkelsene kom nærmere og nærmere og jeg og Rabbia klemte hverandre. Men så tok de to spøkelsene av drakten sin. Det var mammaen til Rabbia

og min. De begynte å le så høyt og vi begynte etter hvert å le. Vi gikk sammen hjem og Rabbia og mor hennes kom hjem hos oss og drak te og lo det som skjedde på spøkelsehuset.

Slutt.

1151  
01